

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

Όταν ἐκίνησε ὁ Νταλαμάγκας, ὁ Καλονάρχος, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σιάτιστα, γὰ νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα, ὅλοι οἱ φίλοι κι' οἱ γνωστοὶ του, τὸν συνώδεψαν ὡς κάτω στὸ Γεράνι.

Ἐκεῖ ἦσαν καὶ τὸ τελευταῖο πρωῒν ἄκρασί, μὲ κρημνίδι καὶ ζεστό ψωμί, πού τὸ ἔβγαλε σύντομα καὶ γρήγορα, μὰ γειτονικὴ κουμπάρα ἀπ' τὸν φοῦνο, καὶ τὸ μούλαρι, τὸ στρωμένο μὲ κωκινες, χτυπητές τῆς Σιάτιστας κουβέρτες, πήρε τὸν κατήφορο, τὸν φειδωτὸ τὸν δρόμο, πού ξετυλιγότανε λευκὸς κι' ἀτέλειωτος σὲς πέτρινες κατηφοριές, μὲ τὰ ὄνομαστὰ τῆς πόλεως ἀμπέλια.

Κατέβηκε ἀπὸ τὴ Σιάτιστα νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα...

Ἄκρασί, μὲ κρημνίδι καὶ ζεστό ψωμί, πού τὸ ἔβγαλε σύντομα καὶ γρήγορα, μὰ γειτονικὴ κουμπάρα ἀπ' τὸν φοῦνο, καὶ τὸ μούλαρι, τὸ στρωμένο μὲ κωκινες, χτυπητές τῆς Σιάτιστας κουβέρτες, πήρε τὸν κατήφορο, τὸν φειδωτὸ τὸν δρόμο, πού ξετυλιγότανε λευκὸς κι' ἀτέλειωτος σὲς πέτρινες κατηφοριές, μὲ τὰ ὄνομαστὰ τῆς πόλεως ἀμπέλια.

Ὁ Νταλαμάγκας, σὰν νᾶθελε νὰ χαρετῆσθῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ γυνὰ κλήματα τῶν ἀμπελιῶν μὲ τὰ κιντρινομένα φύλλα, ἔβγαλε τὴν φάσκα του καὶ τὴν ρούφηξε κἀνα-δύο γουλιές: «λαστοὶ κρασί».

Τὰ ἔλεθ' τοῦ Θεοῦ! εἶπε παίρνοντας βαθεῖα τὴν ἀνάσα του. Καὶ ἦσαν μεγάλα καὶ τρανὰ τὰ ἔλεθ' τοῦ Θεοῦ στὴ Σιάτιστα, καὶ ὁ Νταλαμάγκας, τὰ εἶχε γευθεῖ μέχρι τρυγός, μὲ τούς ἄλλους τοὺς παλῆους Σιατιστινοὺς, μέχρι τρυγός σὲ γάμους καὶ χαρές, σὲ λύπες καὶ σκοποῦρες, σὲ στενωχώριες καὶ σὲ περιστάσεις δύσκολες. Λές καὶ ἦταν ποτιομένη ἡ ζωὴ τους, μὲ τὸν χυμὸ τῶν σταφυλιῶν, δεύτερο αἷμα τῆς ὑπαρξέως των, πού ἔπρεπε νὰ κυκλοφορῆσθῃ μέσα τους, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ γὰ νὰ ἀισθανθοῦνε ὅτι ζοῦν, γὰ νὰ κινηθοῦν, νὰ ζεσταθοῦν, νὰ δροσιστοῦν, νὰ πᾶνε στὴ δουλειά τους, μ' αὐτὸ νὰ χαρετῆσθῃ οὖν τίς γιοιές, μ' αὐτὸ νὰ πνίξουνε τὸν χόρο, μ' αὐτὸ νὰ βροῦνε τῆς ζωῆς τὸν σύντροφο καὶ μ' αὐτὸ νὰ τὸν οδηγήσουνε στὸ σπίτι τους καὶ νὰ στήσουν τὴ φωλιά τους. Ἀδιάφορο ἂν τοὺς ξεβλάγαε καμμιὰ φορὰ τὸ γλυκοπιποτο κρασί καὶ τοὺς φέρενε τὰ ἀνάποδα, σὰν ν' ἀστευεῖσθαιε μαζί τους.

Χοραταζή λέν τὸ κρασί, γλεντζέ καὶ «νετεδικέλη».

Ἄρχισε ὁ Νταλαμάγκας νὰ τὸ τραγουδάει... Μήπως κι' αὐτὸν δὲν τὸν γέλασε; Ἄδεν τὸν ἐτύφλωσε καὶ στεφανώθηκε τὴ Νταλαμάγκενα, πού τὸν ἔκανε νὰ λήθ' σήμερα, μισο-ἀστευμένους, μισο-ἀληθολογώντας, δταν τὸν ρωτοῦσαν οἱ συγχωριανοὶ, πὼς τὰ πάει μὲ τὴ φαμελιά του:

Αὐτοὶ πού κανονίζουνε τὰ ἔσπρα καὶ τὸν ὀργανῶν...

— Πὼς νὰ τὰ πάω καὶ τί νὰ σᾶς πῶ! Ὅλοι βάζουνε θυμάμα νὰ φύγῃ ὁ διάβολος ἀπὸ τὸ σπίτι τους, κι' ἐγὼ τὸν κουβάλησα τὸ διάβολο, μὲ λιβάνια καὶ παπάδες, μὲ κηρία καὶ μὲ βιολιά καὶ νταούλια στὸ δικὸ μου σπίτι!...

Στὴν Ἀθήνα!... Θεὲ μου καὶ ψυχὴ μου ὁ Νταλαμάγκας. Ὅλο τὸ χωριό, Γεράνι καὶ Ἀπάνω Χώρα τὸν μακαρίζε, πού ἀξιώθηκε νὰ ἰθῆ καὶ τὴν Ἀθήνα.

Ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ, μιλοῦσαν ἡμέρες γι' αὐτόν. — Πῶ νὰ 'ναι τώρα ὁ Νταλαμάγκας; — Πουὸς ἔξερει! Στὸ Παλάτι, στὸ σπίτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ, σὲ τίποτα μεγάλα μαγαζιά ἢ σὲ μεγάλες ἐκκλησίες, νὰ κανονομαζῆ... — Θὰ γυρίσῃ ὁ Νταλαμάγκας στὴ Σιάτιστα καὶ κανέναν δὲν θὰ τὸν γνωρίζῃ. — Ἀθῆναίος πεῖ! Μὲ τίποτε κολάρα ὡς τ' αὐτὰ!... — Γενῆ ὁ Νταλαμάγκας μὲ τὸ Βασιλιά!...

Κι' ὄσο περνοῦσαν ἡ ἡμέρες τόσο ὁ μεγάλος ταξειδιώτης ἐμακάριζότανε.

— Χαρᾶς τονε, πὼς θὰ περνᾶν!... Μὰ φαίνεται πὼς δὲν θὰ περνοῦσε καὶ τόσο πολὺ εὐχάριστο ὁ Νταλαμάγκας στὴν Ἀθήνα. Κανεῖς δὲν εἶχε γράμμα του, σὲ περιγραφεῖ τῶν θαυμαστῶν πού εἶδε στὴν Πρωτεύουσα.

Κ' ἔνα πρωῒ, ψυχρὸ πρωῒ, πού εἶχε καὶ ψιλοχιόνισε στὴ Σιάτιστα, κυκλοφόρησε ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Νταλαμάγκας γύρισε καὶ φάνηκε καταουφιασμένος στὴν Κοζάνη. Ἀλλὰ ὡς νὰ διαδοθῆ αὐτὸ, γάτος κι' ὁ Νταλαμάγκας, ἀδύνατος σὰν κακοπερασμένος καὶ τυλιγμένος μέσα στὴ σαμουρογούνα του, ἀπογοητευμένος καὶ βαρῦς.

Τὸν πήρανε γιὰ νὰ τὸν θεραπευθοῦνε καὶ νὰ τὸν θαιμάσουνε, σ' ἕνα καφενεῖο, ἐκεῖ ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἐνὸς τὰ διπλὰν χαοτάπικα ἐτοιμαζᾶν τὰ πρῶτα Χριστουγεννιάτικα γουρουνιά.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῶν συγχωριανῶν γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ Νταλαμάγκα ἦταν ὅτι δὲν ζήτησε νὰ τοῦ φέρονε οὔτε κρασί, οὔτε κωνιά, παρὰ εἶπε μόνον νὰ τοῦ φιάσουν ἕνα τσάι.

— Καὶ πᾶς τὰ πέρασες, λοιπόν, στὴ μεγάλη χώρα; τὸν ρώτησαν.

- Χμ! Καλά.
- Φανταζόμαστε τί εἶδανε τὰ μάτια σου!
- Εἶδα πολλά, εἶδα σπιτία ψηλά, εἶδα πολλά, πάρα πολλά, τί νὰ σᾶς πῶ!...
- Καὶ ποῦ σὺ ἔκανε ἐντύπωσις.
- Αὐτὸ πὸς καλὰ θὰ ἦταν νὰ μὴ τῶβλεπα!
- Ὅλους ἀρχιὸς νὰ τοὺς πνίγῃ ἡ μεγάλη περιεργεῖα.
- Τὸ ποῖ;
- Σάν τί νὰ ἦτανε αὐτὸ, πού τὸδε καὶ καλύτερα νὰ μὴν τῶβλεπε;

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἁμαρτία μου ὀρε παιδιά, εἶπε τέλος ὁ Νταλαμάγκας. Ἐγὼ σ' ὄλη μου τὴ ζωὴ, ἕνα καυθὸ μεγάλο εἶχα. Νὰ ἰδῶ αὐτούς, πού γράφουνε τὸν Καζαμία. Γι' αὐτὸ πῆγα καὶ στὴν Ἀθήνα. Φανταζόμουνα τί ἄνθρωποι εἶνε αὐτοὶ, πού μιλοῦνε μὲ τ' ἄστρια, πού κανονίζουνε τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανὸ, πού διευθύνουνε τοὺς καιρούς καὶ ἔξερουνε πότε θὰ βροῆξῃ, πότε θὰ κἀνῃ τρικυμίες στὴ θάλασσα καὶ οἰσμοὺς σὲς σπιριές καὶ νεροποντὲς στοὺς κάμπους. Πού σὺ λένε ὅτι ἐστὶς τὰδε τοῦ μηνὸς θὰ γεννηθῆ ἕνας Πρωθυπουργός, σὲς τὰδε θὰ πεθάνῃ ἕνας Πρίγκιπας. Ὅπου μιλᾶν σὰν τὸν Θεὸ, καὶ βγαίνουνε ἀληθινοὶ σὰν τοὺς προφήτες.

Σὰν ἐξήγησα λοιπόν, νὰ ἰδῶ αὐτούς πού γράφουνε τὸν Καζαμία, μὲ πῆγαγε σὲ ἕνα μαγαζι. Ἀπόξω ἦταν σὰν παλαμποθήκη πού βάνει ὁ Γκιουλέκας τὰ τομάρια καὶ τὰ ἀρνάκια. Σκοτάδι μέσα καὶ μιὰ μρωδιά βαφαία. Κάτι ἄνθρωπάκηδες, κακοντημινοὶ, μουντζουρομένο, ἀπλῆτοι, μὲ κάτι παντόφλες ἐυλωμένες στὰ πόδια, στεκόντουσαν ὀρθοὶ κι' ἀπλόνανε τὰ χέρια τους, σὲ κάτι κασονάκια. Κι' ὄλο τὰ πῆγαιναν καὶ τάφεραν τὰ χέρια τους.

— Τί εἶνε, ρώτησα, αὐτοὶ; — «Στοιχεῖ ο θέετες, μοῦπανε, τυπογράφοι!...» — «Μὰ ἐγὼ δὲν ζήτησα αὐτούς. Ἐγὼ θέλω νὰ 'δῶ ἐκεῖνους πού φκιάνουνε τὸν Καζαμία.» — «Αὐτοὶ εἶνε! μὸς εἶπαν.»

Ἐγὼ μὲ τὸ λιβάνι τὸν πῆγα τὸν διάβολο στὸ σπίτι μου...

Κάτι ἀνθρωπῆκια νὰ πᾶνε καὶ νὰ φέγγουνε τὰ χέρια τους.

Ὁ Καζαμίας πεῖ τῆς Σιάτιστας θὰ εἶν' ὁ Κεχαγιάς, ὁ Γέρω - Χρόνης.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΑΙ

Κατά την Γαλλική Έπανάσταση συνέβη, όπως ξέρετε, και το εξής αξιοσημείωτο. Πολλοί από τους ενδόξους Γάλλους στρατηγούς και στρατιώτες προήχοντο από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα και ήταν άπλοιοι στρατιώτες πριν φθάσουν στον ανώτατο βαθμό της στρατ. Ιεραρχίας.

Ο Ώς, ο Ουμπέρ, ο Πιεγκού, έτσι άρχισαν την σταδιοδρομία τους. Ο Ώς κατετάγη στο σπασιό, επί του βασιλικού καθεδωτάτος, ως άπλος φαντάσης. Για να βρούμε δέ χρήματα να αγοράζή βιβλία, αναγκαζόταν να πωλεί σπασιωτικά ρούχα. Ο Ουμπέρ πάλι, ο περιφημος σπασιωτής Ουμπέρ, όταν ήταν δεκάξη χρόνων παιδί, τήριφμος σπασιωτής Ουμπέρ, όταν ήταν άπλος φαντάσης, κάσασε από το σπίτι του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις κάσασε από τον σπασιό του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις κάσασε από τον σπασιό του, κ' ύστερα από ένα σωρό περιπλανήσεις κάσασε από τον σπασιό του...

Ο Ώς άπλοιο σπασιωτής επίσης άρχισαν τη σταδιοδρομία τους ο Κλέμπερ, ο Λεφέβρ, ο Μυράτ και ο Νέυ. Ο Μυράτ ήταν γιος ενός χωριάτη ξενοδόχου και επί πολλά χρόνια ή κριωτάτερα τον απαγούλησις ήταν να πωλοποιήται... τα άλλα των περσιανών του ξενοδοχείου του πατέρα του. Στην άοχη κατετάγη στο Ισπικό ως άπλος Ιπταίης. Τό λίγο όμως, γάσις στην άνδρεία του και στην ύποπτη του Ναυπολόεως, έγινε συνταγματάρχης, στρατηγός και τέλος βασιλεύς της Νεαπόλεως.

Ο Σαιν-Συδ ήταν πωτά ήρωοποιός. Αργότερα όμως κατετάγη στο έλαφρο Ισπικό, ως άπλος δλίτης, και τον ίδιο χρόνο, με την τόλην του και την ικανότητά του καθάρθουσε να γίνει λοχαγός.

Ο Νέυ, άρχισεν επίσης στο στρατιωτικό του σπάσιό άπλος δλίτης. Κατετάγη στους Ουδαόους, όταν ήταν μόλις Τόν προστάτευεν όμως ο Κλέμπερ, κ' έτσι κατώφθασε να προάγεται πολύ γρήγορα.

Δέν συνέβη, ωστόσο, τό ίδιο και με τον Σούτ, ο όποιος, μη έχοντας κανένα προστάτη, ύπηρετήσεν επί ξην χρόνια ως άπλος στρατιώτης.

Ο Μασσέν άπθρεν άκούμη τό άτυχος: Περίμενε δεκατέσσερα δολάκια χρόνια ως πού να γίνει δεκαπέντε. Κατόπιν άρχισεν να πορσιβάξεται οργάδιας κ' έφθασε νεώτατος στον βαθμό τού στρατάρχου. Συνήθιζε όμως να λέη πού περισσότερο έκοπιόσε για να γίνει δεκαεννέα πού για να άποκτήση όλους τους άλλους: του βαθμούς!...

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τό πρόσωπό σου άμάραντο λουλουδι χωρίς [ταιρι
και τό κορμί άπό μάρμαρο πελεκημένη [γλάστρα
κ' ή άμορφιά σου φόρεμα πού του Θεού τό [χέρι
έχει κεντήσει επάνω του τον ουρανό με τ' άστρα.

Μεγάλο κάνει τον καρπό ή καρδιά ή κοντοούλα, και τών μικρών μου τραγουδιών περίσσια είν' ή τρεμούλα.

Κίττα! Η δική μου ταιρίασε με τή δική σου τική, όπως ταιριάζουν έμμορφα κ' άρμονικά δυό στίχοι.

Τό Μάρτη—άς είνε άνοιξι—θολώνουν τα στοιχεία. Άγάπη, δίνεις βάσανα κ' άς είσαι ή εύτυχία!

— «Άντοι και κανένας άλλος; ρώτησα».
— «Άντοι».

Νόμιζα ότι θα δύ τίποτα τρανούς ανθρώπους. Τίποτα σοφούς με γένεια μακριά, σαρκία και τρυμηπέδες ως τα πόδια τους. Τίποτε ανθρώπους με στρογγυλά γυαλιά στα μάτια τους και με κεφάλια μεγάλα και τετράγωνα, σάν τα καούνια. Και τί έβλεπα εκεί; Κάτι ανθρώπια μαύρα, κίτρινα, μουτζουρωμένα, καταλευρωμένα, σάν να ήταν οσομομοαλάδες και δουλειαν σε μύλο οσομομομο. Τόσο μωρό παιδιά περσιάχηνα, πού μιά και δυό κ' έγώ στο ξενοδοχείο, πήρα τό σακκούλια μου και από εκεί στο τραίνο και μιά και δυό στη Σιάτιστα.

— Και τώρα τι θα κάνουμε για Καζμία;
— Έξω κ' έγώ! Νά, άς είν' καλά ο γέρω-Χρόνης, ο Κεχαγιάνς από τά Γρεβενά. Αυτός θα μάς πη από τώρα κ' έμπρός πότε θα χεimonιάση για να φορομή τις καλύτερες μας και πότε θα κατοικαρσιόση για να βρωμή με τό κοντογέλαχο. Ο Καζμιάς ο δικός μας πιά θα είν' Σιασιτινός κ' όχι Άθηναίος!...

— Μόνον πού θα μάς λήη, του είπεν ένας πρωστοτής φοιτητής της Φαρμακευτικής, πωνώντας άπ' έκει μ' έναν κορό γυαυοτι στα χέρια, όχι πότε γεννούνε ή Πριγκήπισσες αλλά πότε γεννούνε ή κασιόκες!...

— Και τί σε μέλει σένα, βέη, για τίς Πριγκήπισσες; Τό γυαυοτι πού κρατάς Πριγκήπισσες ή κασιόκες σου τό δώσαν!...

Κι' ο φοιτητής κοκκάωσε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ραγκιζής στέ σπiti του. Με τή σκούπα στέ χέρι. Το κέλεπε του Άθηνάκιου λογιού. Ο Γρίβας πρό της άγγχένης. Γιατί σκούπασε τό κεφάλι του. Ο Δουκισμός του Άλή Πασά. Η χάρις. Στά βουνά. Ο ύποδεκαεννέως... φρευαρχης!...

Ο Αλέξανδρος Ραγκιζής ήταν έξαιρετικά λιποδιατός και άπλοός στη ζωή του. Λένε, λοιπόν, ότι κάποτε πήγε να τον έπισκεφθί, στο σπιτι του κάποιος πρεσβευτής Μεγάλης Δανάεως. Ο Ραγκιζής έκείνη την ώρα σάρωνε τό δωμάτιό του. Θά τον έβλεπε συνεπώς ο ξένος διπλωμάτης σ' αυτή τή στάσι, άν δέν πρόφτανε ένας Έλλην λόγιος, ειρσιόκωμος εκείνη τή στιγμή στο σπιτι του, να του άράψη τή σκούπα από τά χέρια και να ύποκρηθί τον ύπηρετή του απιού, προσποιούμενος ότι σκουπίζει.

Όταν ο διπλωμάτης έβρεγε, ο Ραγκιζής είπε στο φίλο του λόγιο: —Σ' ευχαριστώ για τό κόπο σου. Μά δέν έκανα και κανένα έγκλήμα, δάβολο... Σκουπίζα τό σπιτι. Αυτό θά πη... πασιωτικός διπλωμάτης!...

Όταν ο Θεωδώρης Γρίβας συνελήθη αιμάλωτος από τον Άλή Πασά, κατεδικάσθη εις θάνατον, έδόθη μάλιστα ή διαταγή να άπαγχονισθί άμέσως. Στην έκτέλεσι παρίστατο κ' ο ίδιος ο Άλή Πασάς.

Όταν ο δήμος πλησίασε τό μελλοθάνατο, κρατώμενος τό σχοιόνι στον χέρι, ο Γρίβας σήκωσε τή φουστανάλλα του κ' έβρεψε τό πρόσωπό του.

Ο Άλής, όταν τό έδρε αυτό, έκαμε νόημα στο δήμο να σταματήσ η και διάταξε τό Θεωδώρη να πλησίαση. —Γιατί σκούπασες τό κεφάλι σου; τόν ρώτησε. Μήπως φοβήθηκες τό θάνατο; Δέν ήξερες ότι αυτό τό τέλος θάχες άφού ζήτησες να γίνει κλέφτης στα βουνά;

—Δέν φοβήθηκα τό θάνατο, του απάντησε άτάραχος ο Θεωδώρης Γρίβας. Τόν φόβο τόν άφησα στην κοιλιά τής μηνας μου. Και ούτε φοβάμαι γιατί θά πεθάνω. Έχω έναν πατέρα και τέσσερα αδέρφια, για να μ' έκδικηθούν. Ντρέποιμαι μοναχά τόν κόσμο πού θά με διη να πηγαίνω από τέτοιο θάνατο κ' από τά χέρια τέτοιων παληανθρώπων.

Κι' έδειξε τους Γάφτους, ο όποιοι μετέφραζοντο τότε τό επάγγελμα του δήμιου.

—Και σάν τί θάνατο θά ήθελες; τόν ρώτησε ο Άλή Πασάς.

—Έκείνον πού ζητούσα στα βουνά, απάντησε ο Γρίβας, και πού μ' άνήνησες.

Η άνδρική αυτή απάντησης έκαμε έντύπωση στον Άλή, ο όποιος ήταν άνθρωπος πού εκτιμούσε την τόλημη και τή γενναιότητα. Άλλάξε λοιπόν άμέσως γνώμη και διάταξε να μην τόν άπαγχονίσουν. Τόν πήρε δε και σοματοφύλακά του.

Ο Γρίβας τόν ύπηρετήσε πιστά. Πολέμησε μάλιστα και κατά τών Τούρκων του Χουρσίτ, ο όποιοι είχαν άποκλείσει τον Άλή Πασά στη λίμνη τών Ίωαννίνων.

Όταν ο Άλής είδε τότε ότι ή πολιορκία του έφτανε στο τέλος της, εκέλεσε τό Γρίβα κ' άλλα παληάγια του και τους είπε να φύγουν και να τόν άφησουν, για να μη χαθούν άδίκως κ' αυτού.

Ο Γρίβας τότε βγήκε πάλι στα βουνά και πολέμησε για την Έλληνική έλευθερία...

Στον πόλεμο του 1886, κατά την εισβολή του στρατού μας στο Τουρκικό έδαφος, κάποιος Έλλην ύποδεκαεννέως επί κεφαλής έφτά στρατιωτών έμπηκε σ' ένα μικρό χωριό κοντά στο Έλεντεροχώρι και διατάξε τους άνδρες του να τό... καταλάβουν. Κατόπιν εκέλεσε τους κατοίκους στην πλατεία και με ύφρος στρατάρχου τους άνήγγειλε ότι του λοιπού έπρεπε να τόν ονοματίουν κούριον φρουραρχού και να θεωρούνται... ύπηρετοι του. Άφού τούς έδωσε έπειτα διαταγή να εδωλυθούν, έπεισε να άναγγείλη τό κατορθώμα του στον διοικητή του τάγματος μ' ένα ηνεμιασδες έγγραφο, τό όποιο είχε την εξής έπιγραφή: «Ο ύποδεκαεννέως φρουραρχος του χωριου προς τόν γατατάχηνη μου!...»

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΑΚΙΑ

Ο πρώτος δημόσιος δρόμος πού κατασκευάστηκε στην Ελλάδα ήταν ο μεταξύ Άθηνών - Πειραιώς, στον όποιον εργάστηκαν Βαναφοί στρατιώται.

—Ο πρώτος Έλληνικός σιδηρόδρομος, ο όποιος ήταν ο Άθηνών - Πειραιώς, άρχισεν να λειτουργή σέ γραμμή μήκους 9 χιλιομέτρων.

—Στά 1893, την πρώτη κινολοφία έξ έλων τών έφημεριδών είχε ή «Αρχόπολις» με 10.000 φύλλα και τή μικρότερη ο «Ελικών» με... 25 φύλλα.

